

LIAM O'DONNELL

MIKE DEAS

bambóok

TÝNA a BZUK

PŘÍPAD UJETEJCH ROBOTŮ

TÝNA a BZUK

PŘÍPAD UJETEJCH ROBOTŮ

TÝNA a BZUK

PŘÍPAD UJETEJCH ROBOTŮ

LIAM O'DONNELL

ILUSTRACE

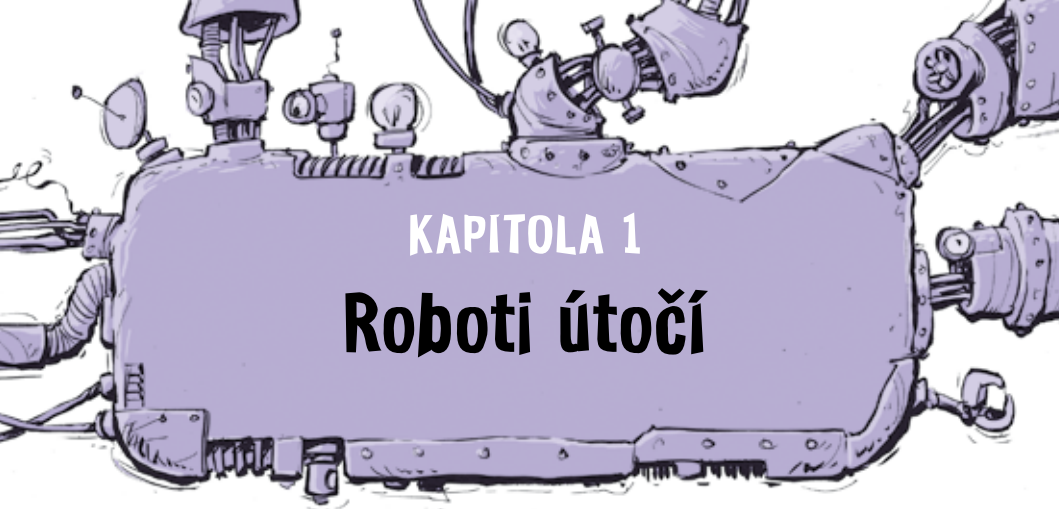
MIKE DEAS

**Všem gobliním detektivům
a trollím kutilům**

— Liam O'Donnell

Justinovi a Kaylee

— Mike Deas

KAPITOLA 1

Roboti útočí

Ten robot se mě chystal rozmačkat.

Zůstal jsem přimrazeně stát jak holub na kovové trubce uprostřed zimy. Ohromné nohy bojového robota duněly blíž. Země se s každým krokem otřásala. Natáhl po mně dlouhé paže. Jeho ostré pařáty se skvěle hodily na likvidaci jiných robotů. A rozmačkání gobliních detektivů jako já.

Jmenuju se Marlow. Bzuk Marlow. Goblin ze čtvrté třídy, detektiv na poloviční úvazek a právě teď ne moc nadšená kořist bojového robota.

Vlét do arény se Suroviniho Sekáčem, nejdrsnějším bojovým robotem v ZŠ Štěrkokydy, nebyl vlastně můj nápad.

BZUKU!
JDI MU
Z CESTY!

PŘESTAŇ SE
TU MOTAT,
BZUKU MARLOWE,
A ZMIZ ODTUD!

PROMIŇTE,
PANÍ MŽOU-
ROVÁ.

Paní učitelka Mžourová mě upustila na ocas. Týna Vyvrková, moje nejlepší kamarádka a detektivní partnerka, mě zvedla na nohy.

„To bylo těsně,“ řekla. „Rizzův bojový robot tě mohl klidně rozmačkat!“

„Říkalas, že se mám dostat blízko!“ namítl jsem.

„Je blízko, a pak je *moc* blízko, Bzuku.“

„Neboj, takhle blízko už k Rizzovu robotovi nikdy nepůjdu.“ Podal jsem jí malou kovovou kuličku, kterou mi dala teprve před pár minutami: „To svoje kódové čmuchadlo si můžeš zase vzít.“

„Je to kódové *čidlo*, Bzuku.“ Týna je nejlepší trollí kutilka na téhle straně Temných hlubin. V té kuličce byly různé převody, obvody a plno dalších věcí, kterým

nerozumím. Ale Týna ano, a na ničem jiném nezáleželo. Hledala na kuličky známky poškození. „A taky jsem ti neříkala, aby ses od něj nechal rozšlapat. Snažíme se vyřešit případ, ne z tebe nadělat gobliní lívance.“

Ano, řešení případu byla pravá příčina, proč jsem se do toho souboje připletl. Nikdo mi nikdy nesliboval, že být detektivem bude snadné. Jen bych si fakt přál, aby mi jednou za čas někdo připomněl, že si mám vzít helmu.

Celý ten zmatek začal o dva dny dříve, kdy si na nás po cestě domů ze školy počíhala Trollí patrola. Naštěstí ji nezajímaly neudělané domácí úkoly, protože to by mě byli zabásli mnohem dřív. Ti tři trollové z osmičky byli totiž vedoucí tým robotích zápasů na ZŠ Štěrkydy. A taky byli naše nejlepší šance, že škola vyhraje v letošním Poháru bojových robotů. Tedy za předpokladu, že budou všichni hrát podle pravidel.

„Rizzo Surovini podvádí,“ prohlásil nejvyšší ze tří trollů. Byl to kapitán Trollí patroly, Daztan.

„A úterní speciality v jídelně je bezpečnější nejíst,“ dodal jsem. „Řekni nám něco, co už nevíme, Daztane.“

Normálně se staršími příšerami takhle nabroušeně nemluvím. Jenže doma jsem měl vážnou schůzku s videohrou a talířem čerstvě upečených čoko-slimákových

sušenek. A snažit se vstupovat mezi mě a videohry není nikdy dobrý nápad.

„Rizzo sestavil vlastní tým a chce s ním do školního finále,“ vysvětlovala Rajla, nejmenší z trollů. Byla týmovou programátorkou, a díky jejímu počítačovému kódu byli bojovní roboti Trollí patroly nejlepší ve škole.

„Ale Rizzo je teprve ve čtvrté třídě,“ uvažovala Týna. „Jak by mohl soupeřit s o tolik staršími příšerami?“

„Rizzo dostane, co Rizzo chce,“ odpověděl Zarkof. Byl menší než Daztan, ale větší než Rajla a jasně oranžové vlasy mu načepýřeně trčely jako po zásahu elektrickým proudem. „Rizzo přesvědčil ředitelku Snovačovou, aby ho nechala soutěžit, a najal si několik dětí z naší třídy, aby mu sestavily bojového robota.“

„Normálně bychom každého robota, kterého by tu upachtili, dokázali porazit,“ pokračoval Daztan.

„Ale sledovali jsme toho jeho robota v boji,“ navázal Zarkof, „a myslíme si, že podvádí.“

„Na hřišti se šušká, že vy dva jste detektivové,“ řekl.

„Nejlepší ve škole,“ odpověděla s úsměvem Týna.

„Fajn,“ přikývl Daztan. „Chceme si vás najmout.“

Myšlenky na sušenky a videohry z mého detektivního mozku rázem zmizely. Nový případ mě dokázal vždycky zaujmout. Ale přesto jsem měl pochybnosti.

„Každý ví, že Rizzo Surovini je podvodník,“ řekl jsem. „Ale jak máme dokázat, že chce švindlovat v soutěži bojových robotů?“

V Zarkofových velkých tlapách se rozsvítil placatý listablet. Papír se tlumeně rozzářil slovy *Lavinová asociace bojových robotů: Pravidla a předpisy*. Zarkof začal manuálem listovat. Odkášlal si a pak promluvil:

„V paragrafu 12, odstavci D se jasně uvádí, že všechny základní mainframeové aparáty a sublineární fundamentální soustavy musejí být –“

„Ehm, řekni to ještě jednou,“ požádal jsem ho.

„Jasně,“ usmál se Zarkof. „Takže, v paragrafu 12...“

Naštěstí se do toho vložil Daztan. „Tím se myslí, že všechny bojové roboty musíme stavět jen ze součástek vlastní výroby.“

„A ovládat je pomocí počítačových kódů, které si sami napíšeme,“ dodala Rajla. „Soutěžící si prostě nemohou jen koupit to nejlepší vybavení nebo si najmout profesionálního programátora, aby jim robota sestavil.“

„A Rizzo to podle vás udělal?“

Daztan přikývl. „Jeho robot se pohybuje moc rychle. A je moc chytrý, než aby ho mohla stvořit banda příšerek ze základky. Myslíme si, že sehnal součástky a kód

od nějakého profíka. A chceme od vás, abyste to dokázali.“

„Je dost důležité, abychom zjistili pravdu,“ pokračoval Zarkof. „Vítěz školního turnaje bojových robotů bude totiž příští týden reprezentovat Štěrkokydy v Mazákovském poháru bojových robotů.“

„A vy myslíte, že Rizzo vyhraje?“ zeptala se Týna.

„Jestli ano, nezaslouží si to,“ řekla Rajla.

„My jen chceme, aby soutěž byla férová,“ dodal Daztan. „Všechny ostatní příšery strávily práci na svých robotech spoustu času. Není správné, aby Rizzo získal výhodu jen díky svým penězům.“

„Když dokážete, že si svoje součástky koupil, ředitelka Snovačová ho bude muset z turnaje diskvalifikovat.“

„Šance dokázat, že Rizzo Surovini je podvodník?“ Otočil jsem se na svou detektivní partnerku. Týniny uši stály v pozoru jako párek hladových ohňových vlkopsů. Byla ve hře se mnou.

KAPITOLA 2

Čmuchání kódu

Dva dny nato začaly Týniny uši plihnout. Rizzo a jeho banda nenechali ke svému bojovému robotovi nikoho ani přiblížit. Šotek se mnou a s Týnou odmítal mluvit. Dokonce i ti Rizzovi rváči, dvojčata Goranova, nechtěli prozradit ani slůvko o tom, proč Suroviniho Sekáč tak dokonale funguje.

Když pak nastal čas na finále soubojů ve Štěrkokýdech, byl to vlastně jen zápas mezi Suroviniho Sekáčem a Mlátičkou Trollí patroly.

Po dvou dnech sledování toho šotka jsme neměli nic. Teď se na školním dvoře shromáždila celá škola, aby se podívala na souboj. Rizzův táta Krisan Surovini dokonce zapůjčil speciální arénu na robotí zápasy. Měla i sedadla pro fanoušky.

Já se právě oklepal z blízkého setkání s Rizzovým robotem a rozhodl se do ringu už nikdy nevstoupit. Zato Týna měla jiné plány.

„Naštěstí se kódové čidlo nepoškodilo, když ses málem nechal rozdupat. Tak ať to tak zůstane.“ Týna mi znovu podala malou měděnou kuličku. „Sestavovala jsem to celou noc. Umí odhalit všechny počítačové kódy, které tu proletí.“

Po celém obvodu kuličky probíhala tenoučká linka. Na jedné straně ji přerušovala miniaturní obrazovka. Pulzovalo po ní modré světlo jako srdeční tep.

„Každý programátor si svůj počítačový kód podepisuje. Když čidlo zaznamená kód, který není podepsaný členy Rizzova týmu, rozsvítí se červeně.“

„A to dokáže, že Rizzo používá kód, který sám napsal.“

„Přesně,“ přikývla Týna. „To by mělo stačit jako důkaz, že podvádí.“

Na pracoviště Trollí patroly se snesl stín. Všichni jsme zvedli zrak a zjistili, že se na nás po dlouhé pauze spouští obří pavouk. Ředitelka Snovačová.

„Pozor! Pozor! Věnujte mi pozornost, prosím!“ zahulákala do megafonu, jako bychom byli na druhé straně Mazákova, a ne jen na dvě délky ocasu od ní. „Přeji Trollí patrolu hodně štěstí. Proti Rizzovi Surovimu a jeho vynikajícímu bojovému robotovi ho budete potřebovat!“

Než stihli trollové něco odpovědět, ředitelka se zhoupla přes arénu a usadila se poblíž Rizzova týmu.

„Ani není třeba hádat, na čí straně stojí,“ zamumlala Rajla.

„Neberte si to tak,“ uklidňoval jsem je. „Ředitelka Snovačová jen chce, aby byl Rizzo spokojený, aby jeho táta nepřestal dávat škole peníze.“

Do středu robotí arény se teď přesunula paní učitelka Mžourová.

„Tak dobře, příšerky!“ křikla. Tahle ohnivá víla možná nebyla větší než prst průměrného zlobra, ale nepotřebovala megafon, aby ji všichni slyšeli. „Tohle bude pořádný hukot!“

Do arény se začali šinout bojovní roboti. Za hlasi-tého jáso tu příšer na tribunách byl zápas zahájen.

Vklouzl jsem do davu dál od zápolících robotů. Mrzelo mě, že mi zápas ujde, ale měl jsem na starost sledování jednoho podfukářského šotka.

Protlačil jsem se skupinkou opozdílů spěchajících na místa. Kvůli finálovému zápasu odpadla všechna odpolední výuka. A připadalo mi, že i všichni rodiče ze sousedství si na ten den vzali dovolenou.

Týnino kódové čidlo mi spočívalo chladně a pevně v dlani. Nic na něm nesvítilo. Měl jsem nutkání tou věcí zatřást, abych viděl, jestli vážně funguje. Ale věděl jsem svoje. Když moje kámoška Týna něco zkonstruuje, funguje to. Vždycky. Tedy, skoro vždycky. Až na ten malý incident se svistomatickým přenosným výrobníkem housenkového karamelu. Karamel to tedy vyrábělo ostošest. Jenže tak, že zaplnil můj pokojíček až po okno. Uklízel jsem to týden a celý byt smrděl karamellem ještě měsíc. Tehdy mamka Týně zakázala nosit ty její vynálezy k nám domů. Ale při tom úklidu jsem si docela pochutnal.

Propracovával jsem se ke stanovišti Rizzova týmu. Obsluha jeho robota ke mně byla otočená zády. Sledovali souboj tak pozorně, že mě neviděli přicházet. Rizzo